

**Wyrok z dnia 18 kwietnia 1997 r.
I PKN 97/97**

Zaniechanie przez sąd drugiej instancji przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego, a także brak odniesienia się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do całości materiału dowodowego zebranego w sprawie są uchybieniami proceduralnymi, stanowiącymi jednak uzasadnioną podstawę kasacyjną tylko wtedy, gdy mogły wywrzeć istotny wpływ na wynik sprawy.

Przewodniczący SSN: Józef Iwulski, Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Barbara Wagner (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 18 kwietnia 1997 r. sprawy z powództwa Joanny W. przeciwko Rejonowemu Urzędowi Poczty w W. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 1 października 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Joanna W. dochodziła przywrócenia do pracy w Rejonowym Urzędzie Poczty w W. oraz zasądzenia od tegoż Urzędu na jej rzecz kwoty 1.331, 32 zł tytułem odszkodowania za wadliwe rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Twierdziła, że podaną przez pracodawcę przyczyną rozwiązania stosunku pracy było nieterminowe rozliczanie dokonywanych przez klientów wpłat pieniężnych. Jej zdaniem, taka była powszechna praktyka nie tylko w placówce ją zatrudniającej ale także w innych Urzędach Poczтовых, o czym pracodawca wiedział.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o jego oddalenie, wywodząc, że Joanna W. działając czynem ciągłym systematycznie i świadomie zatrzymywała część wpłat i rozliczała je w terminie późniejszym w celu ukrycia wynoszącego 3.216, 01 zł niedoboru, stwierdzonego podczas kontroli przeprowadzonej w Urzędzie Poczтовым w dniu 13 grudnia 1995 r.

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Kłodzku wyrokiem z dnia 12 czerwca 1996 r. [...] oddalił powództwo.

Sąd ustalił, że powódka była zatrudniona w Urzędzie Poczтовым na stanowisku asystenta od dnia 1 sierpnia 1985 r. Do jej obowiązków należało między innymi codzienne rozliczanie kasy operacyjnej, bieżące prowadzenie dokumentów i ewidencji rachunkowo-kasowych, przyjmowanie wpłat pieniężnych i dokonywanie wypłat w obrocie oszczędnościowym oraz czekowym PKO, a także wpłat na rachunki NBP. W czasie kontroli przeprowadzonej w dniu 13 grudnia 1995 r. ujawniono, że w dziennych wykazach wpłat Joanna W. zaliczała wpłaty dokonane dnia poprzedniego. W wrywkowo wybranych miesiącach - marcu, czerwcu, październiku, listopadzie i od 1 do 13 grudnia 1995 r. - rozliczyła nieterminowo co najmniej 250 wpłat. Stwierdzony w dniu kontroli brak gotówki w kwocie 3.216,01 zł, "odnalazł się", co w dniu 14 grudnia 1995 r.

zgłosiła kontrolerowi przełożona powódki. W ocenie Sądu powódka w sposób ciężki naruszyła podstawowe obowiązki pracownicze, wobec czego niezwłoczne rozwiązanie z nią umowy o pracę przez pracodawcę było uzasadnione. Sąd ustalił nadto, że Joanna W. była członkiem Związku Zawodowego "K." do 30 listopada 1995 r. Pracodawca pismem z dnia 21 grudnia 1995 r. skonsultował zamiar rozwiązania z nią umowy o pracę ze Związkiem Zawodowym Pracowników Łączności oraz z NSZZ "Solidarność". Gdyby nawet jednak podzielić podnoszony przez powódkę zarzut nieprawidłowej konsultacji ze związkiem zawodowym zamiaru rozwiązania stosunku pracy to i tak przeciwko uwzględnieniu powództwa przemawiałyby zasady współżycia społecznego. W rozpoznawanej sprawie znajduje bowiem z mocy art. 6 ustawy z dnia 2 lutego 1996 r. o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 24, poz. 110) zastosowanie art. 62 KP.

W rewizji z dnia 16 lipca 1996 r., zatytułowanej "apelacja", powódka zarzuciła błędne ustalenia przez Sąd I instancji, że była członkiem ZZ "K." do 30 listopada 1995 r., skoro z pisma tej organizacji z dnia 3 lipca 1996 r. wynika, iż została skreślona z listy członków uchwałą zakładowej organizacji związkowej [...] z dnia 15 marca 1996 r. Zarzuciła błędną ocenę, że przeciwko uwzględnieniu powództwa przemawiają zasady współżycia społecznego oraz że naruszyła obowiązki pracownicze w sposób ciężki. Podniosła, brak w jej postępowaniu poważnego zagrożenia interesów pracodawcy, złą organizację pracy w Urzędzie, a także występujące preferencje dla kolejności wykonywania niektórych czynności służbowych. Jej zdaniem do podstawowych obowiązków asystenta należała właściwa obsługa klienta, nawet kosztem prawidłowego wypełniania innych obowiązków. Nadto powołała się na powszechną praktykę rozliczania wpłat gotówkowych z opóźnieniem.

W odpowiedzi na rewizję z dnia 23 lipca 1996 r. strona pozwana wniosła o jej oddalenie.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu, nie znajdując podstaw do zmiany bądź uchylenia zaskarżonego wyroku, wyrokiem z dnia 1 października 1996 r. [...] oddalił rewizję, nie obciążając powódki kosztami postępowania.

Powyższy wyrok zaskarżyła powódka i wskazując jako podstawę kasacyjną naruszenie prawa procesowego, a to art. 233 § 1 KPC, art. 328 § 2 KPC oraz art. 385 § 1 i 2 KPC, wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji. Jej zdaniem Sąd II instancji nie rozważył wszechstronnie materiału sprawy. W szczególności nie wziął pod uwagę zeznań Teresy D. - bezpośredniej przełożonej powódki - oraz treści pisma strony pozwanej z dnia 13 stycznia 1996 r., co do powszechności praktyki nieterminowego rozliczania wpłat. Nadto, Sąd zaniechał jej zdaniem przeprowadzenia dowodów uzupełniających oraz nie wskazał przyczyn odmowy wiarygodności i mocy dowodowej pismom z 11 lipca i 12 września 1996 r. ZZ "K.", co do terminu ustania członkostwa powódki w tym związku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustaień stanowiących faktyczną podstawę rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku, Sąd Apelacyjny dokonał bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów wyznaczonych w art. 233 KPC. Powódka przyznała, że świadomie nie

rozliczała terminowo wpłat, co zgodnie z podpisanym przez nią zakresem czynności, należało do jej podstawowych obowiązków pracowniczych. Nie usprawiedliwia takiego działania ani " powszechność" praktyki ani tolerowanie jej przez przełożoną. Nie stanowi także argumentu w sprawie okoliczność, że pracodawca nie zwolnił z pracy Teresy D., za przekroczenie tego samego rodzaju. Decyzja co do rozwiązania umowy o pracę, a także wybór trybu należą do sfery autonomii woli pracodawcy. Winę powódki ustalił Sąd Rejonowy w Kłodzku skazując ją wyrokiem z dnia 4 października 1996 r. [...] na sześć miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres dwu lat. Zgodnie z art. 11 KPC ustalenia wydane w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. W tej sytuacji powołanie się przez Sądy obu instancji na przepis art. 62 KP należy uznać za prawidłowe.

Trafny jest zarzut powódki, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd II instancji nie odniósł się do całości materiału dowodowego zebranego w sprawie, a w szczególności do pism ZZ "K." z lipca i września 1996 r., pisma strony pozwanej ze stycznia 1996 r. oraz zeznań Teresy D., a także nie przeprowadził uzupełniającego postępowania dowodowego w zakresie określonym w rewizji, przez co naruszył art. 328 § 2 KPC i art. 385 § 1 i § 2 KPC. Wskazane uchybienia nie miały jednak istotnego charakteru i nie wywarły wpływu na wynik sprawy.

Kierując się powyższymi motywami Sąd Najwyższy, stosownie do treści art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji.

=====